

အောင်မြင်
စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မာကျူဂျီ

ချစ်ကြိုးလိပ်

အခန်း(၁)

"ငည"

"ရှန်"

"လာစမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့....လာပါပြီ ဒယ်ဒီ"

အိမ်ကြီးထဲမှ ဒယ်ဒီရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် နူးလက်စ နှင်းဆီ ပန်းတွေကို စတီးလ်ဗန်းလေးထဲ အသာထည့်ခဲ့ပြီး ဒယ်ဒီရှိရာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်ဖြင့် ညလေး ပြေးဝင်သွား၏။

ဖခင်ရှေ့ရောက်တော့...

"ရှန် ဒယ်ဒီ"

ခွဲပျစ်ပျစ် ချိုအီအီအသံနှင့် အတူ ဖခင်ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ် လိုက်သည် ။

ခိုင်းစေသမျှ အမိန့်နာခံရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် ဖြစ်သည် ။

"ဘာလုပ်နေလဲ"

"နှင်းဆီတွေ နူးနေတာလေ ဒယ်ဒီရဲ့ "

ခြေလေး ဆောင့်ပြီးဖြေလိုက်တဲ့ ညလေးပုံစံက တကယ့် ကို ရယ်ချင်စရာ။

ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ပေါင်လယ်လောက် ရှိ
တဲ့ စပို့ရှပ်ကို အနားတွေ စုသိမ်းပြီး ထုံးထားကာ အောက်က ဆွဲသား
ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထား၏။

နဂိုက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ မိုး
ညကို ဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်...ဥပမာ အခြောက်ကြီးလို့ ထင်ရ
က်စရာမရှိ။

မျက်နှာလေးကလည်း ဘာမှ ခြယ်သထားခြင်း မရှိဘဲနှင့် ကို ပြောင်
သလင်းလေးဖြင့် ဖွေးနှစ်ကြည်စင်ကာ ဇင်ယော် တောင် မျက်ခုံးလေးနှ
င့် ဆေးမတင်ဘဲနှင့် ရဲစိုနေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးက စာဖွဲ့ချင်စရာပ
င် ကောင်းနေသေး၏။

နဖူးစပ်ပေါ် ဝဲကျနေသော ဖြောင့်စင်းစင်း ဆံပင်အချို့နှင့် အနောက်
ကို သိမ်းတင်ထားသော ဆံပင်စင်းစင်းတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်
လေးဖြင့် ဖရိုဖရဲလေး ကြည့်ကောင်းနေပြန် သည် ။

ညလေးပုံစံက မော်ဒယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို တကယ့်အလ
န်းဇယားပဲလို့ ပြော၍ ရသည် ။

ဒါဟာ ဦးအာကာကျော်နှင့် ဒေါ်နွဲ့ကေသီတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
သား မိုးညပါဆိုရင် ယုံဖွယ်ရာမရှိ။

ဦးအာကာကျော် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ရပ်နေ သော မိုးညကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မလိုမကျသောဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကို စုကျုံ့
ပစ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ကာ အနီးရှိ ဆိုဖာ
ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဖခင်ထံမှ တက်ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းကြောင့်

မိုးည ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရပ်နေရာမှ ကိုယ်လေးကို ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်အောင် ပြင်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ။

မျက်နှာလေးက နေထိခံရသောပန်းနှယ် ချက်ချင်းညှိုး ကျသွား၏။

"မင်းကို ငါဘာခိုင်းထားလဲ ငည"

ဦးအာကာကျော် လေသံကို တမင်မာလိုက်သည်။ ။

"ဟင်...ဘာခိုင်းလို့ လဲ ဒယ်ဒီ၊ များကလေး..အလုပ်များ နေတော့ မေ့သွားတယ်"

ညလေးကလည်း သူ၏ နွဲ့နေသောဟန်ကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရ။

ကိုယ့်ဒယ်ဒီရှေ့မှာ အနေအထိုင် အပြောအဆို သတိ ထား ဆင်ခြင် နေရင်းနဲ့ ကို အမှားတွေက ထပ်ခါထပ်ခါ လုပ်မိနေ ၏။

ခပ်နွဲ့နွဲ့ပြောဟန်တွေက ညလေးအတွက် အကျင့်ပါနေ သည်။ ။

ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက်ပဲ နာကျင်အောင်ပြောပြော... ရိုက်ရိုက် ဒီအမူ အကျင့်တွေက ပြင်၍ မရအောင်ကို ညလေးနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်လို့ နေပြီလေ။

"မေ့ရအောင် မင်းက ငါ့ထက် အသက်ပိုကြီးနေလို့ လား၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဒီဇိုင်းနာ တစ်ယောက်လို ဂိုက်ပေးနေမှ တော့ ငါခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်အာရုံထဲ ထည့်တော့မလဲ ၊ မဖြစ်စလောက် ဝင်ငွေလေးနဲ့ မာန်တက်ပြီး ငါခိုင်းတာကို မေ့နေတယ်ပေါ့"

"ဟင်း...ဒယ်ဒီကလည်း "

ညလေး ဒီထက်ပိုပြီး စောဒကမတက်ရဲ။

"ဒယ်ဒီကလည်း မလုပ်နဲ့ ၊ သွား...ခြံထောင့်က လဲကျနေတဲ့ ပိတောက်ပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်ကို ကိုင်းတွေ ရှင်းပြီး လွှဲနဲ့ သွားဖြတ်"

"အို...အဲဒါတော့ သူများ မလုပ်နိုင်ပါဘူး"

ဖခင်ရဲ့ ခိုင်းစေမှုကို ညလေး အကြောက်အကန်ငြင်း၏။ ဒီလောက် လူတစ်ဖက်စာလောက်ကြီးတဲ့ ပိတောက်ပင်ကြီးကို ညလေးတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လိုဖြတ်နိုင်မှာလဲ။

ဒါ ဒယ်ဒီ သက်သက်မဲ့ ညစ်ပြီးခိုင်းတာ ညလေး သိတာပေါ့။

"ဘာကွ...မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား"

"မဟုတ်ဘူး ...ညလေးက မိန်းကလေး"

တမင်ပင် ရွတ်ပြီး ဖြေလိုက်၏။

"ဘာ..."

ဖခင်၏ ဘာဆိုသောအသံက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွား၏။ ညလေး လန့်ပြီး ကိုယ်လေးပင် ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

"အို...ဒီသားအဖနှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ"

မာမီဝင်လာ၍ ညလေး စစ်ကူရသွားသူတစ်ယောက် နှယ် အားကိုးရသွားသဖြင့် မာမီအနားသို့ ကြောင်စီစီပုံစံလေးဖြင့် တိုးကပ်သွားကာ မာမီအနောက်က သွားရပ်နေလိုက်၏။

"အင်း...ဒါပဲ မင်းအကျင့်က၊ ဖအေဆူပြီဆိုရင် မအေဆီကို ပြေးကပ်တော့တာပဲ၊ ငါတို့ မှာ သားလေးတစ်ယောက် မွေးထားပါတယ်၊ ကျားကျားလျားလျားလေးနဲ့ ငါတို့ များ အားကိုးရမလား မှတ်တယ်၊ Gay

ဖြစ်နေတယ်"

ဖခင်က ပွစိပွစိဖြင့် မကျေမချမ်းပြောနေသဖြင့် ညလေး အရမ်းစိတ် ညစ်နေရ၏။ ညလေး ဘာလုပ်လုပ် ဒယ်ဒီအကောင်း မမြင်နိုင်တာက ညလေးနဲ့ ဒယ်ဒီကြားထဲက ညှိမရတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခု။ မာမိက အမြဲတမ်း ကြားဝင်ဖြန့်ဖြေရေးသမား။

"ဪ...ကိုရယ်၊ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတဲ့ ဟာကို၊ သား သူ့ဟာသူ နေတတ်သလို နေပါစေ၊ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်ယူသွားမှာ ပေါ့...ဟုတ်ဖူးလား၊ ကံတရားအတိုင်း ဖြစ်လာတာကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဇွတ်အတင်း ပုံဖော်နေလို့ ဘယ်လွယ်မှာ လဲ"

မာမိက လေပြည်လေးဖြင့် ဒယ်ဒီကို နှစ်သိမ့်နေပြန်၏။

"တော်စမ်းပါကွာ...မင်းက လမ်းမှားလျှောက်နေတဲ့ ကိုယ့်သားကိုကျ တော့ လမ်းမှန်ရောက်အောင် ဘယ်လို ပုံသွင်း ပြုပြင်မလဲ မစဉ်းစားဘူး၊ အမှားကို အမှန်ပြင်ပေးနေတဲ့ ဖအေကို ကျတော့ အမြဲတမ်း မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြတယ်၊ အားအားရှိ ဒီကံကိုပဲ ပုံချနေတယ်၊ ကံဆိုတာ လူက လုပ်တာကွ၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုတဲ့ ၊ ကိုယ့်ဘဝ နေထိုင်မှုပုံစံကြီးက လူကြားထဲ တိုးဝင်ရင် တောင် သူများ အာရုံစိုက်ကြည့်ချင်စရာ၊ ရယ်စရာ ဖြစ်နေတာကို သိသိကြီးနဲ့ ဘဝကို ဒီပုံစံအတိုင်း ရေစုန်မျောပစ်နေတာ ဘယ် လောက် အသိဉာဏ်

"မိဘတွေက ဒီအရွယ်အထိ ကြီးပြင်းလာအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြီး ပညာတွေ သင်ပေးနေတာ အခုလို လူဖြစ် ရှုံးတဲ့ ဘဝထဲကို ခုန်ဝင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ကွ"

စကားလက်တံရှည်ကြီးဖြင့် တသီတတန်းကြီး မိန့်ခွန်း ခြွေနေသော ဒယ်ဒီကို ကြည့်ပြီး ညလေးရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာသည် ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ခဏလေးပါ။

လူဖြစ်တဲ့ အခိုက်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် နေခွင့်ရတာကရော လူဖြစ်ရ ကျိုးနပ်တယ်လို့ ဒယ်ဒီ မယူဆမိဘူးလား။ ညလေး ဒီလိုပုံစံ နေနေတဲ့ အတွက် ကိုယ့်မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဘာများ ထိခိုက်နစ်နာသွားတာ ရှိလို့ လဲ။ ညလေးကတော့ ကိုယ့်ဘဝကြီးကို ဒယ်ဒီတို့ ချမှတ်တဲ့ ပုံစံခွက်ကြီးထဲမှာ ပဲ မပျော်ဝင်နိုင်ပါဘူး။

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ပုံသွင်းခြယ်လှယ်ချင်တာ ညလေးရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲ။ အဓိကက ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ် လုပ်တဲ့ အလုပ်က အဓိပ္ပါယ်ရှိပြီး သူတစ်ပါးကို မထိခိုက် မနစ်နာစေဖို့ ပဲ မဟုတ်လား။

မိုးည ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလောကမှာ ရပ်တည်လာတာ မော်ဒယ်လောကတစ်ခုလုံးအသိ။ ညလေး ထွင်ပြလိုက်တဲ့ ဝတ်စုံဒီဇိုင်း တွေဆို မော်ဒယ်တွေအားလုံး မကြိုက်သူ မရှိ။

သာမန်ရုပ်ရည်လောက်သာရှိတဲ့ မော်ဒယ်တွေတောင် ညလေး ဆန်း သစ်တီထွင်ထားတဲ့ ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်ရင် လူ တွေရဲ့ အာရုံကို ဖြား ယောင်းဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ညှို့ဓာတ်တစ်ခုကို ထုတ်သုံးလိုက်သလိုပဲ...

ပရိသတ်အလယ်မှာ ထင်းခနဲ လင်းခနဲကို ဖြစ်သွား တော့တာပဲတဲ့ ။ ကဲ...ဘယ်လောက် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

မာမီဆို ညလေးရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ အနုပညာဆန်းသစ်မှုတွေကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်၍ မဆုံး။ ဒါပေမယ့် ညလေး ဘယ်လောက်ပင် အများ အမြင်မှာ တော်နေ တတ်နေပါစေ။ ဒယ်ဒီရှေ့ရောက်ရင် ညလေးရဲ့ အရည်အချင်းတွေ အားလုံးဟာ ဒယ်ဒီရဲ့ အထင်သေးရှုံ့ချသော အကြည့်လောင်းရိပ် အောက်မှာ ...

အရာအားလုံး မှေးမှ ဝန်ပျောက်ကွယ်သွားသလို ပြားပြား
ဝပ်စင်းသွားကြရတာချည်းပါပဲ။ ညလေးနဲ့ အသားကျနေတဲ့ နေထိုင်မှုပုံ
စံကို ဒယ်ဒီ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပုံသွင်းယူရ မလဲ။

ဒါဟာ ညလေးဘဝအတွက် လုံးဝမလွယ်ကူတဲ့ အလုပ် ပဲ။ ညလေးနဲ့
အသားကျနေတဲ့ ဒီဘဝလေးက အမှန်တကယ် ရိုးရှင်းတယ်ဆိုတာ ဒယ်
ဒီမသိလို့ ဒီလိုအထင်သေးရှုံ့ချခြင်းတွေနဲ့ ဋီကာချဲ့နေတယ်လို့ ညလေး
ကတော့ ယူဆ၏။

"သွား...အနောက်ဖက် စတိုခန်းထဲမှာ သစ်ပင်ခုတ် တဲ့ ဓားမနဲ့ လွှဲ
တယ်၊ အဲဒါကို သွားယူ၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲ မလုပ်နိုင်ရင် ငါပါ ကူလုပ်
မယ်"

"ရှင်"

ဒယ်ဒီရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် ညလေး ပါးစပ် အဟောင်း
သား မျက်ဝန်းအဝိုင်းသားလေးနှင့် ဒယ်ဒီကို ပြူးကြည့် လိုက်၏။ လက်
အစုံက မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ ခါးကို အားကိုးတကြီး ဖက် တွယ်ထားရှာ၏။

"မာမီ...လုပ်ပါဦး၊ ရှေ့ခံတော့ အကြီးအကျယ် ဝင် ကုန်ပြီ၊ သူများ
သစ်ပင်မှ မခုတ်တတ်တာကို...ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ"

မိခင်ဖြစ်သူကို အသံခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ဒယ်ဒီ မကြားအောင် စစ်ကူ
တောင်းလိုက်၏။

သို့သော် သိပ်တော့ မလွယ်။

ဒီအိမ်မှာ ဒယ်ဒီအာဏာကို ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်ဝံ့တာ မဟုတ်။ ဒီ
တော့ ချုံးချုံးကျသွားတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ပြန်လည် အားတင်းရင်း စတို
ခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ မာမီမှာ ညလေးကို သနားသောမျက်

ဝန်းဖြင့် ကြည့်ရင်း ဒယ်ဒီအနားမှာ ကျန်ခဲ့၏။

အလုပ်တွေ အရမ်းများ လို့ အရင်ရက်တွေက ညလေး မနားခဲ့ရ။ ဒီနေ့တော့ စိတ်သက်သက်သာသာနဲ့ အနားယူမယ်လို့ အားခဲထားတဲ့ ညလေးအဖြစ်က မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်။ တကယ့်ကို ကံမကောင်း။

ညလေးရဲ့ အနားယူမယ့် နေ့ကလေးတစ်နေ့က ဒယ်ဒီရဲ့ ပြစ်တင်ဝေဖန်ရှုံ့ချခြင်းတွေရဲ့ အောက်မှာ ပြာကျခဲ့ရပြီ။ စတိုခန်း ထဲ ရောက်တော့ သစ်ခုတ်ဓားမနဲ့ လွှကို စုပုံထည့်ထားသော ပစ္စည်းတွေကြားထဲမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာယူလိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ ၏။

ခြံထဲ ရောက်တော့ လဲကျနေတဲ့ ပိတောက်ပင်အိုကြီးကို ကြည့်ပြီး ညလေးရင်ထဲ မောသွား၏။ ဒီအပင်အိုကြီးကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းဖို့ လုံလောက်တဲ့ အင်အား ညလေးမှာ မရှိတာတော့ အမှန်။ ညလေး ဆိုးလှတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုကိုယ်ပြန်သနားသွားရ ၏။

ဒယ်ဒီက ခြံထဲကို ကြိုရောက်နှင့် နေကာ လွှနှင့် ဓားမကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ ကိုင်ကာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် လျှောက်လာသော ညလေးကို ခါးထောက်ကာ ခပ်မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်နေ၏။ ညလေး စိတ်ပျက်လွန်းလို့ ကလေးတစ်ယောက်လို အော်အော်ပြီးသာ ငိုပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့ ။

အခန်း(၂)

"လင်းလင်း...မင်း မနေ့က ဟိုကောင်တွေကို ဘုခဲ တယ်ဆို"

ရှိုင်းရှိုင်း၏ အမေးကြောင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေဘူးကိုယူကာ မော့သောက်နေရင်းမှ ဂလု,ဟု အသံမြည်အောင်ပင် ခပ်မြန်မြန် မျိုချလိုက်ပြီး ခန်းခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ။

"အဟက်...ပါးပါးလေးပါကွာ၊ ငါသာ လက်ကုန် လွှတ်ကြည့်ပါလား၊ ဆေးရုံကားတောင် သူတို့ အသက်ကို မှီမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့လက်ဆကို မင်းသိပါတယ်"

ရှိုင်းရှိုင်းက ထိုင်ခုံကို နောက်ပြန်ထိုင်ပြီး ထိုင်ခုံကျောမှီ ပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ မေးတင်ထားရင်းမှ လင်းလင်းကို ကြည့်ပြီး မွဲလိုက်သည်။ ။

ဒီကောင် တကယ့်ရွာဆော်။ ဒါတောင် ဖအေကို ကြောက်ရလို့ ။ ဖအေသာ မကြောက်ရရင် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို ပတ်မွှေမယ့်ကောင်။

"မင်း မနက်ဖြန် ချိန်းဝိုင်းသွားမှာ လား"

"အင်း...သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သိပ်တော့ စိတ် မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်တွေ အတင်းလာချိတ်နေလို့ သာ ငါ့ကို ငကြောက်ထင်မှာ စိုးလို့ ပြန်နွယ်လိုက်တာ၊ ဒီကောင်တွေ လက်ရည်လောက်ကတော့ ငါ ပါးပါးလေး ပုတ်လိုက်ရုံနဲ့ ပွဲသိမ်းသွားတယ်၊ မင်း ယုံမလားတော့ မသိဘူး"

နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံစအချို့ကို အောက်နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖူးခနဲ ဖုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြော၏။

ပုံစံက တကယ့်ကို ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်ကန်းကန်းနှင့် တလောကလုံးက ရန်ပွဲတွေကို သူက ကန်ထရိုက် ယူထားတဲ့ ပုံစံမျိုး။ တော်ရုံတန်ရုံ လူကြီးလူကောင်းမျိုးပင် မြင်ရုံနှင့် ဆောင့်ကန်ချင်စရာ။

"မင်း မနေ့က ကေသီနဲ့ သွားငြိလာတယ်ဆို"

"မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ"

ရှိုင်းရှိုင်းက သူ့ခိုးလူမိပုံစံဖြင့် ခပ်ဖြူဖြူ ရယ်ကာ မေး၏။

"ဘယ်သူပြောပြောပေါ့...မင်းသာ သွားငြိမငြိ ဝန်ခံ လိုက်စမ်းပါ"

"အဟဲ...ဟုတ်တယ်"

"ဟင်း...တော်တော်မျက်နှာများ တဲ့ ကောင်၊ ဒီကိစ္စ စံပယ် သိရင် ဘယ်လိုမှ မလွယ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကွာ..တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ငြိချင်ရင် တစ်ယောက်နဲ့ အပြတ်ဖြတ်ကွ၊ ခုတော့ မင်းက လှေနံနှစ်ဖက် တင်မကဘူး၊ သုံးလေးငါးဖက် နင်းနေတော့ ငါတို့ လို အမှန်အကန် လူငယ်တွေက အလိုလိုနေရင်း တန်ဖိုးကျတယ်ကွ"

စကားကြီးစကားကျယ် ပြောနေသော လင်းလင်းကို ရှိုင်းရှိုင်းက ဆရာကြီးလုပ်ရန်ကော ဟူသောအကြည့်ဖြင့် ခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်ကာ...

"သွားစမ်းပါကွာ...သူများကျတော့ ပြောတယ်၊ မင်း ကျတော့ရော ဧပရယ်နဲ့ ဒီဒီးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း လိုက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဟွန်း... မင်းက လှေနံလေးဖက်ထောက် နင်းမယ့်ကောင်၊ ဒါကြောင့် ဟိုက မိန်းကလေးတွေက သူတို့ အဖြေပေးခါနီး လက်မတင်လေးတွေမှာ ပဲ မင်းဘဝအမှန် သိ သွားပြီး လျှော်လျှော်သွားကြတာ မဟုတ်လား"

ဒီကောင် လူကို ဘလိုင်းကြီး လာခွပ်နေတယ်။

"ငါ့ဘဝအမှန် ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းအပူပါလား၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း စည်းကျော်တဲ့ စကား မပြောကြေးလေ"

အနာပေါ် တုတ်ကျတော့ လင်းလင်း ကျွဲမြီးတိုသွားကာ ရှိုင်းရှိုင်း၏ အမှန်အကန်စကားကို ဒေါသဖြင့် ကာကွယ်၏။

"မင်းကျတော့ ငါ့ကို ဘာလို့ ပြောလဲ"

"ဪ...မင်းက ဒါဆို ငါပြောလို့ ငါ့ဟာကွက်ကို လိုက်နင်းတယ်ပေါ့ ၊ ရတယ်လေ...ဒီလိုဆိုရင် ငါကလည်း မင်းဆီမှာ ရှိတဲ့ ဟာကွက်(၁၆)ကွက်ထဲက တစ်ခုထဲသော ဟာကွက်ကလေးကို ကေသီကို သွားပြောလိုက်မယ်၊ အဟင်း.. ဒီကောင် ညည အိပ်ရာထဲမှာ သေးပေါက်တတ်တယ်လို့"

အညှာကို ကိုင်လိုက်သော လင်းလင်း၏ စကားကြောင့် ရှိုင်းရှိုင်းမျက်နှာ ဇီးရွက်သာသာ,သာ ရှိတော့၏။

"မင်း မယုတ်ပတ်နဲ့ နော် လင်းလင်း၊ ငါလည်း မင်း အကြောင်းကို လိုက်မပြောတော့ဘူး၊ ငါ့အကြောင်းတွေလည်း မင်းလိုက်ပြောစရာမလိုဘူး...နားလည်လား"

"မင်းလျှောက်မပြောရင် ငါလည်း လိုက်ပြောစရာ ဘာအကန့်မှ မရှိဘူး"

"ဝုန်း"

ဝုန်းကနဲ အသံနှင့် အတူ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသော ဖေဖေရဲ့ ဒေါသမျက်နှာကြောင့် ကျွတ်ကနဲ စိတ်ပျက်စွာ ညည်း လိုက်၏။

"မင်းတို့ ဘာလုပ်နေလဲ"

နှစ်ယောက်ထိုင်စကားပြောနေတာကို မြင်ရဲ့ နဲ့ ဘာလုပ်နေသလဲဟု မေးလိုက်သော ဖေဖေစကားကြောင့် လင်းလင်း ဟက်ကနဲ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်၏။

"ထိုင်စကားပြောနေတာလေ ဖေဖေ"

"အေး...ထိုင်စကားပြောနေတယ်ဆိုလည်း အဲဒီ စကားဝိုင်းကို ခဏ ရပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတဲ့ မင်းရဲ့ ဧည့်သည် တွေကို လိုက်တွေ့ လိုက်ပါဦး"

"ဘယ်သူတွေလဲ ဖေဖေ"

ဟိုတယ်ဧည့်ကြိုတစ်ယောက်လို ခပ်ရိုရိုအမူအရာနှင့် ပြောနေသော ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကို အရွံ့တိုက်နေမှန်း လင်းလင်း သိလိုက်၏။

ဒါဟာ ပြဿနာတစ်ခု မဖိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့ အိမ်ထဲ တိုးဝင် လာတယ်ဆို တဲ့ သဘောပဲဖြစ်သည် ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ် ယောက်ကိုတစ် ယောက် မျက်ရိပ်မျက်ကဲပြကာ ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ခပ် ကုပ်ကုပ် ထွက်လာလိုက်ကြ၏။

ဖေဖေက အနောက်မှ ကပ်လိုက်လာ၏။ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်တော့ လင်းလင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ အကြီးအကျယ် မြွေဖမ်းပြီပေါ့။

"ဟေ့ကောင်ရေ...ကျွန်တော့် အကြီးအကျယ် တက် ပြီ၊ မင်းဘယ်လို ရှင်းမလဲ"

"ကြည့်ရှင်းရုံပေါ့ကွာ"

"ကဲ..တွတ်တွတ်..တွတ်တွတ် လုပ်မနေနဲ့ ၊ အရှေ့က မြန်မြန်ကြွ"

ဖေဖေက အနောက်မှ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ခြေ ထောက်နှင့် ဆောင့်မကန်ရုံတမယ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ တွန်းလွှတ်နေ သဖြင့်...

မေမေနှင့် ပြဿနာကို သယ်လာသော ဂျစ်တို့ သားအမိ တွေ ထိုင်နေ သည့် နေရာသို့ ခပ်လေးလေး ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ဝင်သွားလိုက်၏။

လင်းလင်း ဝင်လာတာကို မေမေ တွေ့တော့ မကြည်တကြည် အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည် ။

"လာပါပြီ...လာပါပြီ၊ ဒီမှာ ..မင်း မနေ့က ဂျစ်ကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ"

မေမေက ဆီး၍ မေးလိုက်သည် ။

လင်းလင်းက မေမေဘေးတွင် အသာဝင်ထိုင်လိုက် သည် ။ ဖေဖေ က လင်းလင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လင်းလင်း ကို အပြစ်ပြောဖို့ ခပ်စူးစူးအကြည့်ဖြင့် ကြည့် ကာ တာစူနေ၏။

"နှစ်ဦးသဘောတူ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ မေမေ"

ကိုယ့်အပြစ်နည်းနည်းလွတ်အောင် အဆင်အချောဆုံး အဖြေစကား ကို ပြောလိုက်သည် ။

"နှစ်ဦးသဘောတူ ရန်ဖြစ်ခဲ့တာဆိုရင် သူလက်ကျိုးသွားသလို မင်း လဲ လက်ကျိုးခဲ့ရမှာ ပေါ့၊ ခုတော့ ဟိုခမျာ လက်ကျိုး သွားပြီ"

"သူလည်း သားကို လက်ကျိုးအောင် ပြန်ချလို့ ရတာပဲ၊ သူ့ဟာသူ အစွမ်းအစ မရှိဘဲနဲ့ "

ဖေဖေစကားကို ရအောင် ဆင်ခြေပြန်ပေးသေး၏။

ဂျစ်က လူကြီးတွေရှေ့မှာ မို့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လို ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်နေပြီး လင်းလင်းကို မကျေမနပ်ဖြင့် ခိုးခိုးကြည့် ၏။

"အဲဒါသာ ကြည့်တော့ ဦးညီညီရယ်၊ ကျွန်မသားက ဦးညီညီရဲ့ သမီးလို မသွက်ဘူးလေ၊ ခုလို လာပြီးပြောတာက ဦးညီညီတို့ ဆီက ဆေးဖိုးဝါးခ လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလို လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ လူတကာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီကလေးမလေးကို နောက်နောင် ဒီလိုမဖြစ် အောင် ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ ပါပဲ"

"ဒီမ့၁ အန်တီ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ရဲ့ မွေးရာပါ မခံချင် စိတ်တွေကြောင့် သာ လူတကာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေပေမယ့် အန်တီသားလို ယုတ်မာတဲ့ စိတ်နဲ့ တော့ အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးကို မလုပ်ဘူး"

လင်းလင်း မခံနိုင်တော့။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ခံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ဖွင့်ဟဖို့ ပြောစရာရှိတာကို ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်၏။

"ဟေ့ကောင် လင်းလင်း၊ မင်း လူကြီးကို ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဒီကောင်ကွာ...ငါလုပ်လိုက်ရ၊ ပါးစပ်ထဲက သွားတွေ အပြုံလိုက် ထွက်တော့မှာ ပဲ"

ဖေဖေက ဒေါသတကြီးဖြင့် လင်းလင်းကို ဟန့်တား၏။

"နေဦး ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ က သားကိုပဲ ဖိဆူမနေနဲ့ ၊ ဒီကောင် သားကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို အရင်မေးကြည့်လိုက်"

လင်းလင်းစကားကြောင့် ဂျစ် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်၍ သွား၏။

"နေပါဦး..အန်တီသားက မင်းကို ဘာလုပ်လို့ အန်တီသားရဲ့ လက်ကို ကျိုးရလောက်အောင် ရန်လုပ်ခဲ့တာလဲ"

ဂျစ်ရဲ့ အမေလေသံကလည်း စောစောကထက် မာလာ ၏။

"ကျွန်တော့်ပါးကို နမ်းပြီး ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘာရှိလဲဆိုပြီး လက်နဲ့ စမ်းလို့ ကျွန်တော် ဘေထည့်လိုက်တာ လေ"

"ဟင်"

"ဟေ"

"အို...ဘုရားရေ"

"အဟီး"

လူကြီးတွေက အံ့အားသင့်သွားကြပေမယ့် ရှိုင်းရှိုင်းကတော့ သဘောတကျဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်၏။

"ဟုတ်သလား သား"

ဂျစ်မေမေက သူ့သားပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ရင်း အထိတ် တလန့် မေး၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ပါးစပ်က လေး အဟောင်းသားနှင့် ...

"ကျွန်..ကျွန်တော်က ဘော်ဒါအချင်းချင်းမို့ နောက် နောက်တာပါ မေမေ"

ဂျစ်အမေ ဂျစ်ရဲ့ ဆင်ခြေကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ကန် ထုတ်လိုက်၏။

"မင်း ဒီလိုလုပ်စရာလား၊ မိဘမျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်တဲ့ ကောင်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အိမ်ရောက်မှ တွေ့ကြမယ်၊ ဦးညီညီရယ် ကျွန်မသားလုပ်ရပ်ကြောင့် ဦးညီညီတို့ ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်၊ လင်းလင်း..သားကို အန်တီ တောင်းပန်တယ်ကွယ်"

စောစောက မာနေသောအသံက ရေနွေးဖြင့် ဖျော့ လိုက်သလို

ချက်ချင်းပျော့ဆင်းသွား၏။

"ကျွန်...ကျွန်မတို့ ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးရှင်"

သားအမိနှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ကြီးထဲမှ ခပ်ကုပ်ကုပ် ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့ သားအမိ ထွက်သွားတော့မှ ဖေဖေရဲ့ ဒေါသက တစ်စခန်း ထတော့၏။

"မင်းကလေး လုပ်ပုံကောင်းကြသေးရဲ့ လား မေရီ"

"ဪ...ကိုကလည်း ကျွန်မကလေးက ဘာလုပ်လို့ လဲ၊ ဟိုကလေးက လုပ်သွားတာကို ခံလိုက်ရတာလေ"

"တော်...ဆက်မပြောနဲ့ ၊ လူကြားလို့ မှ မကောင်း... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောက်ျား ဇာတ်သွင်းပြီး လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လျှောက်သွားနေမှ တော့ အနှိုက်ခံရတာနည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ ဟင်း...ဟိုဒင်း ဟိုဟာ ဖြစ်အောင် မလုပ်လိုက်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်"

ဖေဖေက ဤသို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြော၏။

"အို...ဖေအေ...ကိုယ့်သားသမီးကို ဘယ်လိုပြော လိုက်တာလဲ"

"ဒါ အယဉ်ကျေးဆုံး ပြောလိုက်တာဟေ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါက လက်သီးနဲ့ ကို သူ့မျက်နှာ စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ထိုးချင်တာ"

"ဒါ ရှင်မွေးထားတာလေ"

"အေး...ငါမွေးထားတာမို့လို့ လက်သီးနဲ့ ပဲ စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ထိုးဖို့ စဉ်းစားတာ၊ ငါမွေးထားတာသာ မဟုတ်ရင် ဒီကောင့်ကို အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်အောင် ပေါင်းအိုးထဲ ထည့်ပေါင်းပြီး

စွပ်ပြုတ်လုပ်သောက်လိုက်ပြီ...နားလည် လား"

ကိုယ့်ကို ဆူနေရင်းမှ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ၏ ရန်ပွဲအသွင် ပြောင်းသွား၏။

"မင်း သူ့ကို ပုံစံပြန်ပြောင်းမလား မပြောင်းဘူးလား"

"အို...ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးလို နေတတ်ထိုင်တတ် အောင် ရှင်ပဲ ပုံစံချခဲ့ပြီးတော့ ခုကျမှ ကျုပ်ကို ပုံစံလာပြောင်းခိုင်းနေတာ တဆိတ်မလွန်ဘူးလား ကိုညီညီ၊ ရှင့် သားကို မိန်းကလေးလို ပြန်ပြီးနေ တတ်အောင် ရှင်ပဲ ကြိုးစား၊ ကျုပ်ကတော့ တာဝန်မယူဘူး၊ တကယ်မှ ပဲ...သူဆင်တဲ့ ဇာတ်ကွက် သူမနိုင်တော့မှ သူများ ဆီကို လွှဲချတယ်"

မေမေက မကျေမနပ်ဖြင့် တွတ်ပွတွတ်ပွ ပြောကာ အနားမှ ဆောင့် ဆောင့်အောင့်အောင့် ထထွက်သွား၏။ ဒီတော့ ဒေါသက လင်းလင်းဘက်ကို လှည့် လာပြီပေါ့။ လင်းလင်းကလည်း မယောင်မလည်ဖြင့် ရှိုင်းရှိုင်းကို လက်ကုတ်ပြီး ထရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

"ဟေ့ကောင်...ဘယ်မှ မသွားနဲ့ ၊ ထိုင်နေဦး"

"သား ဝပ်ရှော့သွားရဦးမယ် ဖေဖေရ"

"မသွားနဲ့ ဦး...မင်းကို ပြောစရာရှိသေးတယ်"

တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် ထရန် ဟန်ပြင်နေသော ခန္ဓာကိုယ် တွေက တိုးလို့ တန်းလန်းဖြင့် ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်နေ ၏။

"ထိုင်"

"မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်"

"ဘာပြောမလို့ လဲ ဖေဖေရ"

"မင်း နောက်နေ့ကစပြီး ဒီဝတ်စုံတွေ ဝတ်စရာမလိုတော့ဘူး"

ဖေဖေအပြောကြောင့် တီရှပ်ပွပွနှင့် ဂျင်းပဲနံ ဝတ်ထားသော ကိုယ့် ကိုယ်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေ၊ ဒီဝတ်စုံတွေ မဝတ်ရတော့ သားက ဂုံနီအိတ် ပတ်နေရမှာ လား"

"ငါပြောတဲ့ စကားကို ဟာသမလုပ်ပစ်နဲ့ ...အတည် နားထောင်စမ်း"

ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သော ဖေဖေစကားကြောင့် လင်းလင်း ဇက်ကလေး ပုသွားသည်။ ။ ဖေဖေ တကယ်စိတ်တိုနေတာပဲ။

"နောက်နေ့ကစပြီး..အဲ..မဟုတ်သေးဘူး၊ အခုကစပြီး ယောက်ျားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အဝတ်အထည်တွေကို အနောက်ဖက်က စတိုခန်းထဲမှာ သွားထည့်ထားလိုက်တော့၊ ပြီးရင် မင်းအမေဆီက မိန်းမအဝတ်အစားတွေ ယူဝတ်၊ ငါ မင်းကို ဒီပုံစံနဲ့ လုံးဝမမြင်ချင်တော့ဘူး"

ဖေဖေစကားအဆုံး စိတ်နှင့် ကိုယ် မကပ်စွာဖြင့် ထိုင်ရာ မှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

ဒါဟာ လင်းလင်းအတွက် အခက်ခဲဆုံးအလုပ်တစ်ခုပဲ။ ဘဝရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံကို ပြန်ပြောင်းနေဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီး။

စကားမပြောတတ်တဲ့ လူကို သိချင်းကြီး ညည်းခိုင်းရင်တောင် ခုကိစ္စလောက် ခက်ခဲလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဟု လင်းလင်း ယူဆသည်။ ။

ဒီတော့ သွေးပျက်နေသော အမူအရာနှင့် ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးအချို့ လည်ချောင်းဝမှ ခုန် ထွက်လာဖို့ အတော်လေး အားယူလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်ကို ကြွက်သတ်ဆေးသာ တစ်ခါတည်း ကျွေးပြီး သတ်လိုက်ပါတော့ ဖေဖေ"

တကယ်ပါ။ လင်းလင်းရဲ့ စိတ်ပျက်ပုံကတော့ ကြွက်သတ်ဆေးသောက်ရင်သောက်၊ မသောက်ရင် ကိုယ့်လည်စေ့ ကိုယ်ညှစ်ပြီး သေလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့၏။

★

အခန်း(၃)

ဆောင်းနှင်းဖွေးဖွေးကျနေသော မနက်ခင်းလေးသည် နေခြည်နုကို စောင့်ကြိုရင်းဖြင့် အချိန်တွေကို တရွေ့ရွေ့ ကုန် ဆုံးနေ၏။

အားကစားဝတ်စုံအပြည့်ကို အပေါ်မှ ထရက်စု ထပ် ဝတ်ထားသဖြင့် ညလေးရဲ့ ဟန်က ဖြူနွဲ့နွဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပြေးလေ့ကျင့် နေသလို ဆောင်းနှင်းဖြူအလှနှင့် အပြိုင် မျက်စိပသာဒ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေ၏။

ဆောင်းရာသီ မနက်တိုင်း အပြေးလေ့ကျင့်တတ်တာ ညလေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စတိုင်။

တစ်ခါတစ်ရံ မေမေ ပါတတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘယ်သူမှ မပါဘဲ ခုလိုမျိုး တစ်ယောက်ထဲ အပြေးလေ့ကျင့်တတ် ၏။

"ဟေ့..ချစ် တစ်ယောက်ထဲလား"

"အဖော်မပါရင် ကိုကိုလိုက်ပေးမယ်လေ"

ညလေးလို အပြေးလေ့ကျင့်နေသော ကောင်လေး တသိုက် အနားဖြတ်သွားရင်း အော်ဟစ်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ညလေး တစ်ချက်မှ လှည့်ကြည့်ခြင်းမပြုဘဲ ခပ်မှန်မှန်သာ ပြေးနေလိုက်သည်။

"တီ..တီ..တီ..တီ"

အနောက်မှ အဆက်မပြတ် တီးနေသော ကားဟွန်းသံကြောင့် ည

လေး နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ကပ် ပေးလိုက်သည်။ ။

ကိုယ်က ဘေးသို့ ကပ်အပေး အနောက်မှ စက်ဘီးက အရှိန်ဖြင့် နင်း
အလာ...

"ကလင်...ကလင်...ကလင်"

ဘဲလ်သံကို ကြားပေမယ့် ရှောင်ချိန်မရလိုက်။

"အင့်...အား"

"ဟာ...တိုက်..တိုက်ပြီ"

ညလေး အရှေ့သို့ ယိမ်းထိုးကာ ဟတ်ထိုးလဲကျ၏။

"အား...ကျွတ်...ကျွတ်"

"ဆောရီး...ဆောရီးပဲ၊ မင်းက စက်ဘီးရှေ့ အတင်းဝင်တိုးတော့ ဘရိ
တ်နင်းချိန် မရလိုက်ဘူး"

လင်းလင်း စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းကာ ဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီး မြေပြင်
ပေါ် လဲကျနေသော ညလေးကို ဖေးကူလိုက်၏။

"အား...ရပါတယ်၊ ညလေးရဲ့ အမှားပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်"

တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော လင်းလင်းကို နာကျင်ခြင်းတွေကြားထဲ
မှ မော့ကြည့်လိုက်၏။

နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်း ဆုံပြီး တဒင်္ဂတော့ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

"အား..ကျွတ်..ကျွတ်..ကျွတ်..ညလေး ခြေ ထောက် ထောက်လို့ မရ
တော့ဘူး ထင်တယ်"

လဲကျနေရာမှ ထလိုက်သော ညလေးရဲ့ ခြေထောက် တွေက ပြန်ညွတ်ကျသွား၏။

"ခြေထောက်ခေါက်သွားတာ ထင်တယ်၊ ကိုယ်တွဲပေးမယ်"

လင်းလင်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ညလေးရဲ့ လက် မောင်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညလေးရဲ့ ပခုံးသားကို ဖေးကူလိုက်၏။ ညလေး လမ်းလျှောက်တာ ဘယ်ခြေထောက်ကို အားပြု၍ မရ။

"ဆေးခန်းသွားပြလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်"

"ဟင့်အင်း...ရပါတယ်၊ ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေး လိမ်းလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ ပါ"

"ဒါဆို ဘယ်ကိုပြန်မလဲ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"အင်း...အဲဒီလိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းရတော့မှာ ပေါ့၊ သူများကို လိုက်ပို့တဲ့အတွက် ရှင်အပန်းမကြီးဘူး မဟုတ်လား"

ညလေးက မျက်တောင်တု တပ်ထားသော မျက်တောင်ကော့လေးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် လုပ်ကာ အားနာဟန်လေးဖြင့် ဆိုရှာ၏။

"ဟား...ရတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာရှော့ခ်မှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကြောင့် မင်း ဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် ပြောမပြတတ်လောက်အောင်ကို အားနာနေရတာ"

လင်းလင်းကလည်း ပျာပျာသလဲ ပြန်၍ ရှင်းပြ၏။

ဒီလိုနှင့် ပင် လင်းလင်းရဲ့ စက်ဘီးနောက်ဘက် ကယ်ရီယာခုံတွင် ညလေး အကျအနထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

အများ အမြင်မှာ တော့ နှင်းဖွေးဖွေးကျနေတဲ့ မနက်ခင်းလေးမှာ ချ

စ်သူနှစ်ဦး စက်ဘီးလေးတစ်စီးနှင့် ကြည်နူးနေကြသည် လို့ ထင်မှာ အမှန်။

ညလေး တွေးရင်းဖြင့် ကိုယ့်အတွေးကို သဘောကျကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက် စက်ဘီးက ကျီခနဲ ထိုးရပ်သွား၏။

ညလေး လင်းလင်းရဲ့ ပခုံးမှ ကျော်ပြီး ရှေ့သို့ ကဲကြည့် လိုက်၏။ ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲပေါ့။ ရှေ့တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ပြီး စက်ဘီး ရှေ့ဆက်သွား၍ မရအောင် ပိတ်ရပ်ထား၏။

"ပြောတော့ နင့်မှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆို လင်းလင်း"

ထိုကောင်မလေးက စကားနာထိုးကာ ညလေးကို လှမ်းပြီး အကဲခတ်၏။ ညလေးက စက်ဘီး ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သဖြင့် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ နာကျင်သောဝေဒနာက ခြေကျင်းဝတ်တွင် တွဲခိုပူးကပ်နေဆဲ။

မျက်နှာလေးကို နည်းနည်းရှုံ့မဲ့လိုက်သည် ။

"နင်အထင်လွဲနေတာ ပုံ၊ ဒါ ငါ့ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ စက်ဘီးနဲ့ မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမလို့ "

အားတုံ့အားနာ ရှင်းပြနေသော လင်းလင်းရဲ့ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ညလေး အနေခက်၍ သွား၏။

"ဟုတ်ပါတယ်...ဒီက လင်းလင်းဆိုတဲ့ သူနဲ့ ညလေးနဲ့ က ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး...အဟုတ်"

မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ရှင်းပြနေသော ညလေးကို ပုံဆိုသော ကောင်မလေးက စူးစမ်း သောအကြည့်ဖြင့် သေချာစွာ အကဲခတ်၏။

ညလေး မလုံသောစိတ်ကို အားတင်းရင်း မျက်လွှာ လေးကို ချလိုက်
၏။

ထိုကောင်မလေး အနားသို့ တိုးကပ်လာသည် ။ ညလေးရင်ထဲမှာ ဘု
ရားကိုသာ အားကိုးတကြီး တ,နေမိ၏။ ထိုကောင်မ လေးနှုတ်ဖျားမှ ည
လေးကို လှောင်ပြောင်သရော်သော စကားလုံးတွေ ထွက်လာမှာ ကို ည
လေး စိုးရွံ့နေမိ၏။

"ရှင့်နာမည်က ညလေးတဲ့ လား"

"ရှင်"

ခပ်စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလာသော ပုံဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ အမေး
ကို ရှင်ဟူသော ခပ်ကြောင်ကြောင်အသံဖြင့် တုန့် ပြန်လိုက်မိ၏။

အသံက လည်ချောင်းမှာ ကပ်သွား၍ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်သွားသ
ည် ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်က သတိထားမိပေမယ့် ပုံဆိုသည့် ကောင်မ
လေးက သတိထားမိပုံမရ။

"ရှင့်နာမည်က ညလေးလားလို့ မေးတာ"

"မိုးညပါ...ခင်တဲ့ သူတွေက ညလေးကို ခေါ်တယ်"

"ဟား...နာမည်က အလန်းပဲ၊ ဒါနဲ့ ရှင် လင်းလင်းနဲ့ ရှေ့ဆက်တွဲပေး
နိုင်မလား"

"ဟင်"

မထင်မှတ်သောမေးခွန်းကို မေးလိုက်သဖြင့် ညလေး ခေါင်းကို ဆ
တ်ခနဲမော့ မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲ ပင့်ကြည့်လိုက်၏။ လင်းလင်းပင် ပုံဆို
သော ကောင်မလေးရဲ့ စကားကို တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ကြောင်ငေးငေးဖြ

စံသွား၏။

"ကျေးဇူးပြုပြီး လင်းလင်းနဲ့ ဆက်တွဲပေးပါ"

"ဘာဆိုလဲ...ဘာလို့ မဆိုင်တာတွေနဲ့ ဝင်ရောနေတာလဲ ပုံ"

လင်းလင်းက ညလေးကို အားနာသွားသဖြင့် ပုံကို မကျေနပ်သောအသံဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။ ။ ပုံ နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်ကွေးရုံလေး ပြုံးလိုက်၏။ ထိုအပြုံးသည် မဲ့ပြုံးဟု ဆိုနိုင်သည်။ ။

"ဆိုင်တာပေါ့...နှင့်မှာ တွဲမယ့်လူရှိရင် ငါ့ဆီကို နင် မလာတော့ဘူးပေါ့၊ အရှင်းဆုံး ပြောရရင် ငါ နင့်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး လင်းလင်း၊ ငါ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ငါ့ချစ်သူက ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ငါ့ကို အကြင်နာတွေ တစ်ပုံကြီးပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရှေ့မှာ နင်ထပ်ပေါ်လာပြီး ငါ့ကို ပက်ကျိလို တွယ်ကပ်နေမယ့်အစား နင့်အာရုံကို တခြားတစ်ယောက်ဆီကို ပို့ထား လိုက်တာဟာ နင့်အတွက်ရော ငါ့အတွက်ရော အိုကေတယ်"

"တော်စမ်း ပုံ၊ နင့်စကားတွေ ဘောင်ကျဲနေပြီ၊ ဒီမှာ .. လောကမှာ နင့်ထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေအများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ နင်သိထားရင် ငါကလည်း အချိန်ကုန်ခံပြီး နင့်နောက်က ကပ်လိုက်မနေပါဘူး၊ အရင်ကတည်းက ဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ရင် ငါ့အတွက် အချိန်မကုန်တော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလို မလုပ်ဘဲ နင်က ဇိမ်ခံနေတာကိုး"

လင်းလင်းကလည် တစ်စက်ကလေးမှ အနိုင်မပေးလို သဖြင့် ခပ်ထွေထွေ ရီ၏။

"အဟင်း...ခုမှ ပဲ နင့်ကျောကို သပ်ပေးနေတဲ့ ငါ့ လက်တွေ ယားရကောင်းမှန်း သိတော့တယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ... ငါ့ဆီက ချူစားခဲ့တဲ့ အတွက် တော်တော်တော့ ခိုင်သွားတယ် မဟုတ်လား..ဟား..ဟား..ဟား"

"ဘာ"

လင်းလင်းစကားကြောင့် ပုံ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်သွား၏။ အညှာကို ထိထိမိမိ အရိုက်ခံလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည် ။

"သိပ်သွေးပျက်မနေနဲ့ ...ငါက ဒါနပြုတယ်လို့ သဘောထားတယ်၊ ကဲ...ဂွတ်ဘိုင်"

လင်းလင်းက မထိတရီ အငွေ့အသက်တွေကို ထုတ်သုံးပြီး လက်ချောင်းလေးတွေကို လှုပ်ခတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး စက်ဘီးပေါ်ကို တက်လိုက်သည် ။ ညလေးကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ကယ်ရီယာခုံပေါ်သို့ မှေးတက်လိုက်သည် ။ ဒေါသတွေကို ထမ်းပိုး၍ ပုံပုံ ကျန်ခဲ့သည် ။ လင်းလင်း စက်ဘီးကို ဆောင့်ပြီး နင်းလာလိုက်၏။

"တောက်"

ပုံရဲ့ တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းက အနောက်မှာ ခပ်ဝေ့ဝေ့သာ ကျန်ခဲ့၏။ တော်တော်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ လင်းလင်းက စတင်ပြီး စကားစ၏။

"ကိုယ့်ကို အထင်သေးနေတာလား ညလေး"

"အို..ဟင့်အင်း..သေးပါဘူး၊ ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို သနားမိနေသေးတာ"

သို့သော် ညလေးရဲ့ ဘဝမှန်ကို လင်းလင်း နည်းနည်းမှ မရိပ်မိသေး။ လင်းလင်း မရိပ်မိသလို ညလေးကလည်း လင်း လင်းရဲ့ ဘဝအမှန်ကို တစိုးတစိမျှ ရိပ်မိခြင်းမရှိ။

အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝီဝီပြင်ပြင် ကျောခိုင်းပြီး ဝီဝီပြင် ပြင် သရုပ်ဆောင်နေကြ၏။

ဒါဆို သူတို့ ရဲ့ နှလုံးသားတွေကို ဘယ်လိုဆေးရောင်ခြယ်ကြမလဲ။

စိတ်ဝင်စားလျှင် နားစွင့်နေရုံပေါ့။

*